

Arrest

**nr. 194 698 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 Sint-Niklaas**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 oktober 2017 geïnterpelleerd door de Lokale Politie van Sint-Niklaas.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 30 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: J.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijf langer dan 90 op 180 dagen op het Belgisch grondgebied of kan niet aantonen deze termijn niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 03/10/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 01/04/1988 een asielaanvraag in bij DVZ. DVZ weigerde deze aanvraag te behandelen omdat Duitsland volgens de Dublinverordening de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Hij kreeg dan ook een bijlage 26quater betekend op 03/07/1988.

Betrokkene diende verschillende aanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in (namelijk op 31/07/1998, 15/01/2003, 02/08/2005, 27/12/2007, 02/07/2008, 09/06/2010, 30/09/2011, 15/02/2012 en 29/06/2017). Naar aanleiding van de aanvraag op 15/02/2012 kregen betrokkene en zijn inmiddels overleden echtgenote N.(...) O.(...) (°(...)) – (...)) een tijdelijk verblijfsrecht. Deze aanvraag werd, naar aanleiding van het overleden van mevrouw NIKOLIC op 02/05/2017 zonder voorwerp verklaard.

Betrokkene kon dus nog twee jaar na het overlijden van zijn echtgenote genieten van een verblijfstatuut. Nadat zijn verblijfsstatuut werd ingetrokken, diende hij op 29/06/2017 een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie op grond van zijn eigen medische problematiek in. Op 23/09/2017 verklaarde DVZ deze aanvraag onontvankelijk en gaf betrokkene ook een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Hij nam op 03/10/2017 kennis van deze beslissing.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene zal medisch opgevolgd worden in het centrum door een medisch team. Bureau Ilobel van DVZ zal verdere opvolging organiseren in het land van herkomst, Servië, om de re-integratie vlotter te laten verlopen.

Betrokkene zou mogelijk een relatie hebben met met een Servische vrouw, X 'OV X). krijgen de mogelijkheid om dit samen te doen. De familiale cel wordt bij verwijdering dus niet verbroken. Het is niet duidelijk of betrokkene zelf nog familie heeft in België, indien dit zo is kunnen zij steeds betrokkene achterna reizen naar Servië. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, betrokkene kan steeds een opheffing of een opschorting van dit inreisverbod vragen om zijn familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene verblijft reeds sinds 1998 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een sociaal netwerk op, spreekt mogelijk één van de landstalen en er is mogelijk sprake van integratie in de Belgische samenleving. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Servië, spreekt dus waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er waarschijnlijk nog familie/kennissen/vrienden wonen. Zijn re-integratie in de Servische maatschappij zal waarschijnlijk vlot verlopen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het privéleven dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.N.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Sint-Niklaas, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, J.(...), N.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 30/10/2017”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen met vasthouding met het oog op verwijdering.

Thans zit hij opgesloten in het gesloten centrum te BRUGGE met het oog op zijn verwijdering.

De repatriëring is voorzien op 15.11.2017.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker is dan ook afdoende imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat hij gedwongen gerepatrieerd zou worden naar Servië, alwaar de ontoegankelijkheid van de medische zorgen een voor verzoeker mensonterende situatie zullen vormen.

Verzoeker riskeert onbetwistbaar het slachtoffer te worden van dwangmaatregelen t.a.v. zijn persoon. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Bovendien moet in gedachte worden gehouden dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, er op gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

In casu laat de gewone schorsingsprocedure niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten. Huidig beroep werd bovendien sowieso binnen de termijn van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet ingediend.

Aangezien verzoeker nog geen vordering tot “gewone” schorsing indiende, dient huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, teneinde te voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM nopens het daadwerkelijk karakter van een beroep, opschortend te werken.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 oktober 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van de overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die op 15 november 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“2.1.1 Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu moet worden aangenomen dat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten onrechte heeft genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tevens de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49)

In casu werd door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker en de onmogelijkheid om terug te keren, nu er geen adequate behandeling toegankelijk is in Servië. Uit de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13.09.2017 blijkt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië, terwijl de bestreden beslissing thans toch stelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn (cf. infra).

2.1.2

Bovendien is het opmerkelijk dat verwerende partij louter ‘onder voorbehoud’ spreekt waar zij stelt dat verzoeker ‘mogelijk’ een relatie zou hebben met een Servische vrouw, M.(...) R.(...), alsook dat verzoeker ‘mogelijk’ één van de landstalen spreekt en er ‘mogelijk’ sprake is van integratie in de Belgische samenleving. Verder stelt zij dat verzoeker ‘waarschijnlijk’ nog zijn moedertaal spreekt en er ‘waarschijnlijk’ nog familie en vrienden heeft wonen en zijn re-integratie er ‘waarschijnlijk’ vlot zal verlopen. Aldus is duidelijk dat verwerende partij geenszins heeft tegemoet gekomen aan haar verplichting om verzoeker te horen. Anders had verwerende partij de woorden ‘waarschijnlijk’ en ‘mogelijk’ niet moeten gebruiken.

In dat geval had verzoeker immers duidelijk kunnen maken dat hij geenszins een relatie had met M.(...) R.(...). Bovendien zou verzoeker ook kunnen verduidelijken dat hij in Servië geen familie meer heeft. Hij verblijft immers reeds sinds 1988 in België. Zijn kinderen verblijven in Duitsland. Één dochter, R.(...) J.(...), met wie hij nog veel contact heeft, verblijft in SINT-NIKAAS. Twee broers van verzoeker, Z.(...) en N.(...) verblijven in CHARLEROI en drie andere broers in LUIK.

Bovendien werd geen afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker gedurende 5 jaar een regelmatig verblijf heeft gekend waarbij hij vlot geïntegreerd raakte. Hij spreekt dan ook goed Nederlands. Met al deze gegevens en in het bijzonder met het familieleven in België heeft verwerende partij geen rekening gehouden (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel) en aldus werd door verwerende partij geen correcte belangenafweging gevoerd bij het effect van een repatriëring op het gezins- en familieleven van verzoeker (schending van art. 8 EVRM in samenhang met art. 3 EVRM en schending van art. 74/13 Vw.). Verzoeker werd over deze elementen niet eens gehoord.

Aldus maakt het voorgaande duidelijk dat verwerende partij geenszins afdoende het gezins- en familieleven van verzoeker in aanmerking heeft genomen.

Indien verwerende partij zou voorhouden dat zij niet op de hoogte kon zijn, dan had zij minstens verzoeker daarover moeten horen, conform artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt en verzekert dat eenieder wordt gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 81-82).

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303 en ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoeker in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt afgeleverd (zie zelfde motivering in arrest RvV 26 september 2014 nr. 130 247 in de zaak RvV 160 004/VIII).

Verzoeker had dan ook minstens de gelegenheid moeten hebben te worden gehoord over zijn familieleven en integratie. Hij werd dienaangaande evenwel niet gehoord (schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU).

De bestreden beslissing dient dan ook te worden geschorst.”

3.2.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.2.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

3.2.2.6. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn op het grondgebied verblijft, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem een bevel af te leveren.

3.2.2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Er dient te worden opgemerkt dat de schending van een Richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). Verzoeker toont niet aan dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet deugdelijk in de Belgische vreemdelingenwet werd omgezet.

3.2.2.8. Verzoeker stelt in wezen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische toestand, met zijn familieleven en met zijn integratie.

3.2.2.9. In dit verband wijst verzoeker op het hoorrecht. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.2.2.10. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering valt onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn

waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing uitvoering geeft aan het Unierecht.

3.2.2.11. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker voorafgaand aan de afgifte van het bevel specifiek zou zijn gehoord omtrent zijn medische toestand, omtrent zijn familieleven of omtrent zijn integratie.

3.2.2.12. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.2.2.13. In zijn middel verwijst verzoeker naar de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende zijn medische regularisatie-aanvraag en benadrukt hij geen relatie te hebben met mevrouw M.R. Hij wijst er tevens op dat hij sedert 1998 in België verblijft, dat zijn kinderen, op één na, in Duitsland verblijven en dat ook zijn broers in België verblijven en beweert goed geïntegreerd te zijn.

3.2.2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens concreet aangeeft met welke medische informatie bij het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende zijn medische regularisatie-aanvraag onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoeker toont niet aan welke impact de afwezigheid van een relatie met mevrouw M.R. of het feit dat er bepaalde van zijn familieleden in België verblijven zou kunnen hebben op de bestreden beslissing. Verzoeker toont namelijk niet aan dat de personen die hij in zijn middel opsomt, effectief in België verblijven en toont evenmin zijn verwantschap met deze personen aan. Verzoeker maakt evenmin zijn beweerde integratie aannemelijk, waarbij de Raad terloops opmerkt hij blijkens het administratief dossier nauwelijks Nederlands spreekt (AD, woonstcontrole wijkagent 14 december 2014). Bovendien wijst de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen op dat met betrekking tot verzoekers langdurige verblijf in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene verblijft reeds sinds 1998 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een sociaal netwerk op, spreekt mogelijk één van de landstalen en er is mogelijk sprake van integratie in de Belgische samenleving. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Servië, spreekt dus waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er waarschijnlijk nog familie/kennissen/vrienden wonen. Zijn re-integratie in de Servische maatschappij zal waarschijnlijk vlot verlopen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het privéleven dus geen sprake.”* Verzoeker weerlegt deze overwegingen niet en kan dus zeker niet dienstig

voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. In het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen concrete gegevens voor te liggen die betrekking hebben op verzoekers gezondheidstoestand of een daadwerkelijk gezins- en familieleven dat onder de bescherming van het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM zou vallen. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij in het kader van het hoorrecht omstandigheden had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot het niet-afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.2.2.16. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 6 en 13 van het EVRM, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“2.2.1 Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing aangaande de medische problematiek van verzoeker: ‘(...) Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van DVZ de gezondheidstoestand van betrokken in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene zal medisch opgevolgd worden in het centrum door een medisch team. Bureau Ilobel van DVZ zal verdere opvolging organiseren in het land van herkomst, Servië, om de re-integratie vlotter te laten verlopen.’ In tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing laat uitschijnen, werd naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing van 13.09.2017 geenszins nagegaan of een adequate behandeling van de medische aandoening mogelijk is, laat staan of deze er voor verzoeker voldoende toegankelijk is.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 13.09.2017 stelt louter dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst, terwijl zulks gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer, weinig ernstig kan worden voorgehouden.

De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies bovendien: ‘In geval van terugkeer naar het herkomstland zouden deze problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat er hier sprake is van een situatie die een reëel risico zou inhouden.’

Dit staat duidelijk haaks met het standaard medisch attest van Dr. WILLEMS dd. 27.06.2017, waaruit blijkt dat stopzetten van behandeling op lange termijn dementie, hartklachten en immobilisatie door progressieve artrose van schouder, knie en hiel zal veroorzaken en er bovendien noodzaak is van opvolging door huisarts, neuroloog, cardioloog, gastro-enteroloog en orthopeed. Het vormde dan ook een ongefundeerde mening van de ambtenaar-geneesheer dat de toestand van verzoeker hoogstens wat langer zou aanslepen in geval van terugkeer. Zulks werd niet gestaafd door enig internationaal aanvaard wetenschappelijk onderzoek, laat staan door een persoonlijk onderzoek van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer. Uit niks blijkt dat de toestand in geval van terugkeer louter hoogstens wat langer zou duren.

Gelet op de vaststellingen van Dr. WILLEMS moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling noodzakelijk is (verzoeker dient 8 medicijnen innemen) en er bij afwezigheid van behandeling sprake zal zijn van verergeren op cardiologisch, neurologisch en orthopedisch vlak.

Dr. WILLEMS is, gelet op het intensieve contact met verzoeker, beter geplaatst om de mogelijke verwickelingen in te schatten. Op geen enkel moment had de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van

zijn advies rekening gehouden met de voorgeschreven medicatie. Uit niks blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer bovendien dat deze medicatie niet noodzakelijk zou zijn ter behandeling van verschillende aandoeningen. Al te makkelijk stelde de ambtenaar-geneesheer dan ook dat het louter gaat om een serie leeftijdsgebonden degeneratieve aandoeningen die om die reden geen reëel risico voor de fysieke integriteit zijn, noch aanleiding kunnen geven tot een mensenwaardige behandeling bij afwezigheid van afdoende behandeling.

Zulks kan sowieso niet volstaan om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).

Het kan moeilijk worden betwist dat de huidige therapie absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoeningen van verzoeker en dus een wezenlijke invloed zal hebben op zijn fysieke integriteit, minstens een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Waarom anders zou verzoeker medicijnen moeten innemen? Deze zijn absoluut noodzakelijk om de aandoeningen van verzoeker te behandelen en te vermijden dat deze verergeren.

Het is dan ook onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseerde om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben en voor te houden dat er geen onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst.

Het gevoerde onderzoek voorafgaand aan de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13.09.2017 was dan ook duidelijk niet afdoende.

2.2.2.

Aldus is duidelijk dat de motivatie in onderhavige bestreden beslissing geenszins correct is (er werd niet nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is), zodat verzoeker ten onrechte een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Vooraleer de verwijdering in casu mogelijk is, moet worden nagegaan of een adequate behandeling van zijn medische aandoeningen voor hem beschikbaar en toegankelijk is.

Conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, moeten beoordelen.

In het advies dd. 08.09.2017 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoeker, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd. Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot (kwalitatieve) behandeling in het land van herkomst, schond de beslissing van voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat hij geen afdoende medische opvolging in zijn land van herkomst kan genieten.

Verzoeker wees in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen dd. 29.06.2017 er reeds op dat uit de algemeen beschikbare informatie blijkt dat de gezondheidszorg in Servië van slechte kwaliteit is. Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand en de afwezigheid behandeling in zijn land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

De gezondheidszorg is immers weinig ontwikkeld in Servië. Er kan hiervoor ook worden verwezen naar Human Security Chronicle 8: Health care in Serbia, <http://cn4hs.org/wp-content/uploads/2015/08/Serbia-Chronicle-8-Health-Care.pdf>, 20 november 2014, p. 2:

'Firstly, as in the case in many less developed countries, Serbia has a lack of resources in almost all sectors and health care is no exception. Outdated equipment, lack of devices for diagnosis of different types of diseases, lack of mobile beds and lack of materials used in operating rooms are just some of the problems that are caused by lack of investment in health institutions and the health care system over the years. In addition to a lack of material resources, which are often covered by patients regardless of their financial situation, Serbia also has a problem due to immigration of medical personnel.'

Verzoeker zal er dan ook geen afdoende medische behandeling kunnen krijgen. Zie immers Healthcare in Serbia, te vinden op <http://www.europe-cities.com/en/633/serbia/health/>:

'Serbian healthcare has been severely under-funded for many years and consequently, the standard of healthcare available is of poor quality. Medical staff are well trained; however equipment and facilities let the health system down considerably. Healthcare in Serbia is available to all citizens and registered long-term residents. Private healthcare is also available for those citizens who can afford it. The Health Insurance Fund (HIF) operates and oversees the health service in Serbia, the aim of the organisation is to make the health system equal for every citizen no matter what their status, but in practice this is often not the case.'

Zie ook het artikel van InSerbia witch agencies, Serbia's health care system is (again) worst in Europe, <http://inserbia.info/today/2014/06/serbias-health-care-system-is-again-worst-in-europe/>, 23.06.2014:

'According to a research conducted for the European Parliament, Serbian health care system is at the last, 35th place. Health care system is valued based on availability, quality and speed of health services.'

Ook corruptie en onder-tafel-betalingen zijn er een algemeen bekend gegeven (zie Healthcare in Serbia, te vinden op <http://www.europe-cities.com/en/633/serbia/health/>:

'Prescription medicines must be paid for and doctors charge under-the-table payments for all services.'

Zie ook USAID, Healing Serbia's health care system, Replacing medical corruption with transparency and integrity, <https://www.usaid.gov/results-data/success-stories/healing-healthcare-system-transparency-and-integrity>, 30 december 2016: *'(...) Serbia's health care system suffers from underfunding, poor management, and a high public perception of corruption.'*

Tot slot vreest verzoeker ook slachtoffer te worden van discriminatie in Servië omwille van zijn achtergrond. Human Security Chronicle 8: Health care in Serbia, <http://cn4hs.org/wp-content/uploads/2015/08/Serbia-Chronicle-8-Health-Care.pdf>, 20 november 2014:

'Thirdly, discrimination in the health care system is closely related to both adequacy and accessibility to quality health care and poses a big problem in Serbia. Discrimination of vulnerable groups such as Roma, elderly, persons with HIV infection or poor people, exists at all levels - from the National Health Insurance Fund (NHIF) to health care centers and medical workers. For instance, in one of the most severe cases, elderly patients were not receiving the prescribed medical supplies because of their age, leading to an intervention by the Constitutional Court. Similarly, even though the problem of Roma and IDPs in relation to documentation has been recognized by the law and special provisions have been put in place, they are often refused the proper documents by the NHIF due to their own interpretations of the law. Moreover, members of these groups are often uninformed about their rights because they are often socially exclusion do not know whom to contact with complaints. The main consequence of this discrimination is that several vulnerable groups have difficult access to health services, while other are experiencing numerous problems once they are admitted to some form of care. These forms of problems include harsh treatment and humiliation by medical staff, lack of attention and thereby inadequate care, and sometimes increased waiting time and difficult procedures.'

Aldus is zonder meer duidelijk dat verzoeker niet zal kunnen beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300)

2.2.3

Aangezien verwerende partij niet afdoende heeft onderzocht of de medische behandeling en medicatie in Servië (financieel) toegankelijk is, kan verwerende partij verzoeker dan ook niet repatriëren zonder miskennis van artikel 3 EVRM.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *"the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost"* (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof gesteld dat ernstige aandoeningen (die alsnog op termijn kunnen evolueren naar acute levensbedreiging, zoals in casu) een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen toegankelijke behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze niet ‘uitermate kritiek’ te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, gelet op de aandoeningen. Het standaard medisch attest van Dr. WILLEMS dd. 27.06.2017 stelt bovendien dat stopzetten van behandeling op lange termijn dementie, hartklachten en immobilisatie door progressieve artrose van schouder, knie en hiel zal veroorzaken.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. In casu is verzoeker reeds sinds 1988 in België en zijn er geen familieleden meer in Servië. Zijn kinderen wonen immers in Duitsland.

Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Het terugsturen van verzoeker zal dan ook een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Minstens dient verzoeker de gelegenheid te hebben om zijn beroepsprocedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13.09.2017 behandeld te zien, zoniet zou het beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen voormelde beslissing door de uitvoering van de beslissing tot verwijdering, haar effectiviteit verliezen bij de gebrek aan vereiste belang. Aldus zou in dat geval artikel 13 juncto artikel 6 van het EVRM geschonden zijn.

Wanneer de Raad bij het prima facie onderzoek eigen aan de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de grief onder meer gestoeld op hogere rechtsnormen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Het bovenvermelde leidt tot de conclusie dat het middel onder meer gestoeld op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, alsook artikel 3 EVRM prima facie ernstig is.

Het weghalen van verzoeker uit zijn woning met het oog op de verwijdering naar Servië is gelet op zijn medische problematiek weinig redelijk, laat staan zorgvuldig, nu er eerst uitsluitel gegeven dient te worden of de medisch zorgen voor verzoeker in het land van herkomst afdoende beschikbaar en toegankelijk zijn.

De schorsing van de bestreden beslissing, is op zijn plaats.”

3.2.2.17. De Raad wijst er vooraf op dat de thans bestreden beslissing geen uitstaans heeft met het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waardoor de schending van dit artikel uit de vreemdelingenwet niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.2.18. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.2.2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.2.2.20. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.21. Verzoeker stelt dat de overweging uit de bestreden beslissing betreffende de medische problematiek onjuist is. In de beslissing wordt immers onder andere het volgende gesteld: *“In Servië is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. Betrokkene zal medisch opgevolgd worden in het centrum door een medisch team. Bureau Ilobel van DVZ zal verdere opvolging organiseren in het land van herkomst, Servië, om de re-integratie vlotter te laten verlopen.”* Volgens verzoeker werd in het kader van de beoordeling van zijn medische regularisatie-aanvraag geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in Servië.

3.2.2.22. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat de hierboven geciteerde overweging uit de bestreden beslissing inderdaad onjuist is en gebaseerd is op een verwarring met mevrouw M.R.

3.2.2.23. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat deze onjuiste vermelding geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing omdat er geen sprake is van belangenschade. De rest van de overweging betreffende de medische regularisatie-aanvraag is immers voldoende draagkrachtig en volstaat om de beslissing op dit punt afdoende te schragen: *“Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

3.2.2.24. Voor zover verzoeker in zijn middel ingaat op de beoordeling van zijn medische regularisatie-aanvraag, kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van 8 november 2017 waarin de schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake verzoekers medische regularisatie-aanvraag wordt verworpen (RvV 8 november 2017, nr. 194 689). Aangezien werd vastgesteld dat er geen noodzaak aan

behandeling bestaat, is een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in verzoekers land van herkomst niet langer relevant. Bijgevolg zijn de citaten van verzoeker uit allerlei internetpagina's betreffende de bedenkelijke kwaliteit van de gezondheidszorg in Servië en het aldaar bestaan van discriminatoire praktijken op etnische gronden niet langer dienstig.

3.2.2.25. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft in de zaak Paposhvili v België het volgende gesteld betreffende de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen: het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”* (EHRM 13 december 2016, Paposhvili v België, nr. 41738/10, §183). Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat de gezondheidstoestand van verzoeker ernstig is en dat er een ontoereikende behandeling is in zijn land van herkomst, maar hij brengt geen enkel medisch attest aan waaruit kan worden opgemaakt dat hij werkelijk zou worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting.

3.2.2.26. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM (cf. Rvs 9 september 2015, nr. 232 141). Vermits naar aanleiding van de behandeling van de vordering tot schorsing van de beslissing waarbij verzoekers medische regularisatie-aanvraag onontvankelijk werd verklaard reeds werd vastgesteld dat de medische problematiek van verzoeker 'kennelijk' niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan er evenmin sprake zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.27. Waar verzoeker meent dat er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM omdat zijn vordering tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn medische regularisatie-aanvraag niet behandeld zou worden, wijst de Raad erop dat het schorsingsverzoek wel degelijk werd onderzocht (zie RvV 8 november 2017, nr. 194 689), zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hem een effectief rechtsmiddel of een eerlijk proces zou zijn ontnomen.

3.2.2.28. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 6 en 13 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel, voor zover de erin opgeworpen bepalingen dienstig worden aangevoerd, is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker er op dat door de bevolen verwijderingsmaatregel hij het slachtoffer dreigt te worden van een schending van artikel 3 en 8 EVRM. In het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 29.06.2017 werd reeds gewezen op het feit dat verzoeker er geen afdoende medische zorgen kan krijgen gelet op de slechte staat van de gezondheidszorg. Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het familieleven van verzoeker

Prima facie is er sprake van een schending van de in het middel aangehaalde beginselen.

Wanneer verzoeker omwille van een eerder bevel niet zou worden toegelaten onderhavige verwijderingsbeslissing te betwisten (d.m.v. schorsing- en annulatieprocedure), zou zulks tot gevolg hebben dat verzoeker geen afdoende medische verzorging kan krijgen én hij omwille van het inreisverbod voor lange tijd (2 jaar) zou worden verwijderd uit de Schengenzone. Aldus is er sprake van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer de uitvoering van de beslissing niet zou worden geschorst.

Deze summiere uiteenzetting kan sowieso worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals in casu evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk

denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.”

3.3.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.4. De aangevoerde schendingen werden echter ongegrond bevonden waardoor verzoeker zich geenszins kan beroepen op een ‘evident’ nadeel zoals hierboven bedoeld. Verzoeker heeft geen beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Waar hij beweert dat hij geen afdoende medische verzorging kan krijgen, werd reeds vastgesteld dat er voor verzoeker geen behandeling noodzakelijk is, zodat er geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard.

Het gegeven dat verzoeker gedurende twee jaar van het Schengengebied verwijderd zal blijven is een nadeel dat niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN